

Endródi Szabó Ernő

A Missa Erotica című ciklusból

(emlékszem rettenetes)

emlékszem rettenetes volt mikor megszülettem
nagyanyám épp a szilvát szedte a kertben és
egyre szólongatott – hiába a nagyanyák és
megrögzött szokásaik – szóval nem volt szívderítő nap
jóllehet az a pillanat egy más szemszögből akár
fennköltnek volna nevezhető a szilvaszag jól pászolt
az augusztushoz és nagyanyám kopott kötényéhez rohadt
egy augusztus volt emlékszem apám épp focizni ment
a szomszéd megyébe én meg mezítláb és klottgatyában
a deszkakerítésnek dőlve papsajtot rágtam és a rohadék
születésemre vártam miközben nagyanyám a szilvát szedte
és a templomkert bokrai között kohámari izzadva markolta
combjaim és szaporán lihetve a szájába vette lappadt egy
délután volt és a falu mit sem törődött világrajöttöm
véres augusztusával amikor bőgve és ordítva koporsót
ácsoltam a szülőszobában vér nyák és karbolszag repedő
hús vinyogó műszerek csörömpölő ablak és mire apám
hazaért elvérzett anyám és a doki széttárta karjait
az élet a születés – no lám

(igen és micsoda rettenet)

igen és micsoda rettenet hogy
nem ismerhettétek ezt a susztermellkasú gyereket
a lámpaucchaszonnégyből amint az ágyát elöntő
erzsébethomoknak félszegen megsúgja barátaim az
a baj az igazi baj hogy nagyapánk már csak reszketni
és félrebeszélni tud bennünk hát igen ez nagy baj
fiúk barátok barátaim igen elég nagy baj hogy
elillantok mióta berúgtunk sírtunk okádtunk és
röhögtünk együtt kedves kohánmari mondom súgom
félszegen erzsébethomoknak októbersárnak kedves
mari én már csak kómában fekvő én-azonosságomról
tudok beszélni de te a körúton grasszálsz
és elfeledtél engem pedig neked adnám a mandulakanárikat
lásd lassan készülködnek és nyirkos erzsébettenger
cirpegő homokzenéjén át-meg-átrepülnek de hát
gondold meg mégiscsak micsoda iszonyat amikor
papjai szolgálói mind lenyilazva és egyre forróbb
és egyre lassúbb kövek stadionok ordítva omló

*kőkoronája hajósok szemefénye fároszom temető
kőmalmai és visítva zuhogó napcseppek a repedő
bőrben a szakadó bőr alatt így hát itt vagyok fiúk
erzésbethomokban októbersárban s. mester lányának
manhattani képeslapjaiból emelt endrődivárban és
már csak az idegen nők szobáiban szétdobált koszos
gatyák jelzik utam az időben*

(ívbe feszülő tested)

*előbb a szemöldök íve azután a keskeny
arc lassú merülése tejfehér ágy néma rianásból
kibukó mályvaízű csikló melled emelem bimbód
arcom súrolja ring-remeg tenyerem öblében udvara
szemcsés barna árapály sötétbe merülő ágyban tested
napfehér és holdezüst táj benne sziklarajz vésője magtól
duzzadó tagom nyelvet teremtek lüktetve benned „bocsáss
meg gyönyörű a melled” rovom forró szemérmedre villogó
dombodra fiatal csiklódra érdes szőrzetedre napjelek
és magmaszűz izzását rovom tomporod körkörös ringása
megannyi tükör-mozdulatom hangnélküli nyelvet beszélek
lüktetek föl-alá benned barlangod sötét falán hártványan
tapadó képeid faggatom – láthatatlan képek gyűrűs
ágyékkodon – rétegről réteget hántva le tört emlékké
zúzom a régi arcokat de mindegyre újabb kép a le-
tépettek alatt és vér vér vér vérszagot szíva vért
szimatolva tizenhét évedig jutok s félszüzességed
utolsó gátját áttörve meglelem legelső sikolyod
amint ívbe feszülő tested beléremeg mikor végső
és végleges jelként bevilágítom bűbájtól szikrázó
sötétségedet*

(új és új szeretőd)

*én – régi kedvesed szerelmesed küldök most egy
sivatagízű levelet emlékeztetőül hogy hány éve
is már? együtt figyeltük az erekció vadhajításait
a visszanyelt nyögést a remegést az izzadó tenyeret
ó milyen csodálatos volt az a számunk emlékszel
egyiptomi hajad magomtól illatozott és ajkad és
meztelen tested testem szennyezett vizeit tisztította
bocsáss meg gyönyörű a melled mondtam ha olykor a
kelléténel hamarab elélveztem és egy nap amikor
nem volt már járat de éjfél tájt a kikötőben mégis
a parthoz állt valami menetrenden kívüli hajó mint
lomha nagy ködállat és te e kelléténel hevesebb
mozdulattal nyúltál a zsebembe hol a dübörgő
allkony-expressz vörösen meredve megállt és én
könnyű teveszőrköpenyed alatt és hasad piheborostái
alatt amikor csörömpölve kitolták a hosszú hajólépcsőt –*

azóta – félálomban fekszem – néha üzensz még válaszolsz
 egy-egy régi mosollyal látlak amint kanálistázban bűzös
 erzsébethomokban ittrekedten a kénnél is kénszagúbb ágyban
 vörös napsütésben október malomként örlő iszapviharában
 moccanatlan fekszem mert te manhattanbe mentél hogy
 megkeresd otthagyt örömed és most kétméteres néger
 bámul a függönyöd mögött olykor ha stílusosan az ágyban
 vagy lenn a padlószőnyegen vagy a fürdőszobában mikor
 a széttárt combjaid közül kibukó sperma ködös-nyúlós
 víziállatként testedtől ellebeg válaszolj egy-egy
 régi mosollyal új és új szeretőd vállalai felett

(nem ígértél semmit)

nem ígértél semmit és nem is jött hajó
 aznap éjjel erzsébethomokban féligmerült ágyam
 előtt a hullámverésben nem horganyzott semmi csak
 a cirpegő bodzafa rejtette a mandulakanárikát ének
 forró bableves szaga matrózok részek szava fároszom
 tekintete nem bélelte az éjszakát nagymamára gondoltam
 aki tekercesekbe göngyölt régi térképekben szunnyad hát
 igen nekünk is volt valaha európánk de mióta a tengeráramok
 alattomban visszafelé folynak és országhatárok örök
 hullámzása örli szét a néma városokat s a hallgatag
 tornyokat és sekélymerülésű csermelyfregattok tömik
 be a források száját és minden készülék a jegesmedvék
 rettenthetetlen vonulását jelzi a paradís trópusok felé
 mióta az elhülyült század kibogozhatatlan matrózcsomókat
 köt kontinensek torkára és sosemvolt hajónaplók örült
 sorait zagyválja a kapitányi hídon mióta nekünk-is-volt-
 európánk-nagymama összegöngyölt régi térképhalomban
 gubbaszt a tatfedélzeten úgy ám a tenger közepén
 pofátlanul visongó csillagok vaksi éjszakák alatt
 régi matrózkabátom alatt kuporogva erzsébethomokban
 októbersárban homoktenger közepén megfeneklett magányos
 ágyban kántálok „HIÁNYZOL TE ROVARARCÚ KURVA”
 a tisztánlátók átka sutom az ágy alatt pocsogó iszapnak melyben
 érvényes mondatok után kutatva annyiszor de annyiszor böngésztem
 éjszakánként az előfehérlő csontokat silabizáltam rovátkáikat
 például ezt: ígérted ma éjjel hajón jön el hozzám a szerelem
 aznap sem jött hajó és én tudtam ezt és azt is hogy hajótlan
 igen hajótlan minden éjszaka és azt is hogy minden hajótlan
 éjjel egyre mélyebbre ereszti gyökerét koponyámba a végzet
 egyetlen mondata